

Svet
Evropske unije

Bruselj, 31. maj 2017
(OR. en)

9479/17

Medinstitucionalna zadeva:
2016/0363 (COD)

EF 102
ECOFIN 433
DRS 31
CODEC 872

DOPIS

Pošiljatelj:	generalni sekretariat Sveta
Prejemnik:	Odbor stalnih predstavnikov/Svet
Zadeva:	Predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z razvrstitvijo nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti (prva obravnava) = kompromisno besedilo predsedstva

V prilogi vam pošiljamo končno kompromisno besedilo, ki ga je v zvezi z navedenim predlogom Komisije pripravilo predsedstvo in je namenjeno Coreperju.

Predlog

DIREKTIVE EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o spremembi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z razvrstitvijo
nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti**

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 114 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropske centralne banke¹,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

¹ UL C , , str. .

² UL C , , str. .

(1) Odbor za finančno stabilnost je 9. novembra 2015 objavil dokument o pogojih za skupno sposobnost pokrivanja izgub („standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub“), ki ga je skupina G-20 podprla še isti mesec. Cilj standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub je zagotoviti, da imajo globalne sistemsko pomembne banke (GSPB), v okviru Unije imenovane globalne sistemsko pomembne institucije (GSPI), „potrebno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, ki bi pomagala zagotoviti, da se v postopku reševanja in takoj po njem kritične funkcije lahko nadaljujejo, ne da bi bil ogrožen denar davkoplačevalcev (javna sredstva) ali finančna stabilnost.“ Komisija se je v sporočilu z dne 24. novembra 2015³ zavezala, da bo do konca leta 2016 predstavila zakonodajni predlog, s katerim bo omogočila, da bi se standard o skupni sposobnosti pokrivanja izgub začel izvajati do mednarodno dogovorjenega roka, tj. do leta 2019.

³ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropski centralni banki, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Dokončanje bančne unije“, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

(2) Pri izvajanju standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub v Uniji je treba upoštevati obstoječo, za institucije specifično minimalno zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, ki velja za vse institucije v Uniji in je določena v Direktivi 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁴. Ker imata zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub ter minimalna zahteva glede kapitala in kvalificiranih obveznosti isti cilj, tj. zagotoviti, da imajo institucije v Uniji zadostno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, bi se morali v sklopu skupnega okvira medsebojno dopolnjevati. Komisija je z operativnega vidika predlagala, da se usklajena minimalna stopnja standarda za skupno sposobnost pokrivanja izgub za GSPI („minimalna zahteva glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub“) v zakonodajo Unije vključi tako, da se spremeni Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta⁵, vprašanje posebnega pribitka za GSPI, specifičnega za institucije, in posebne zahteve za institucije, ki niso GSPI, pa reši tako, da se ciljno spremenita Direktiva 2014/59/EU in Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta⁶. Zadevne določbe te direktive v zvezi z razvrstitvijo nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti dopolnjujejo tiste iz navedenih zakonodajnih aktov in Direktive 2013/36/EU⁷.

⁴ Direktiva 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 173, 12.6.2014, str. 190).

⁵ Uredba (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L 176, 27.6.2013, str. 1).

⁶ Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

⁷ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

(3) Države članice bi morale zagotoviti, da imajo institucije zadostno sposobnost pokrivanja izgub in dokapitalizacije, da zagotovijo nemoteno in hitro kritje izgub in dokapitalizacijo s čim manjšim učinkom na finančno stabilnost in davkoplačevalce. Za dosego tega bi morale institucije stalno izpolnjevati minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub, ki se bo v pravu Unije izvajala na podlagi spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013, ter zahtevo glede kapitala in kvalificiranih obveznosti, kot je določena v Direktivi 2014/59/EU.

(4) V skladu s standardom za skupno sposobnost pokrivanja izgub, ki se bo v pravu Unije izvajal na podlagi spremembe Uredbe (EU) št. 575/2013, morajo GSPI minimalno zahtevo glede skupne sposobnosti pokrivanja izgub izpolniti s podrejenimi obveznostmi, ki so v primeru insolventnosti razvrščene pod obveznostmi, izključenimi iz skupne sposobnosti pokrivanja izgub („zahteva za podrejenost“), pri čemer veljajo nekatere izjeme. Po standardu za skupno sposobnost pokrivanja izgub bi morali zahtevo za podrejenost izpolniti s pravnimi učinki pogodbe („pogodbena podrejenost“), zakoni dane jurisdikcije („zakonska podrejenost“) ali dano strukturo podjetja („strukturna podrejenost“). Kadar Direktiva 2014/59/EU to zahteva, bi morale institucije, ki spadajo v njeno področje uporabe, svojo za podjetja specifično zahtevo izpolniti s podrejenimi obveznostmi, da se čim bolj zmanjša tveganje, da bi upniki vložili pritožbo, ker naj bi bile njihove izgube v postopku reševanja višje, kot bi bile v okviru običajnega insolvenčnega postopka (načelo, da noben upnik ne sme biti na slabšem).

(5) Več držav članic je v okviru nacionalnega insolvenčnega prava spremenilo razvrstitev nezavarovanega nadrejenega dolga v primeru insolventnosti ali to še počne, in sicer zato, da bi svojim institucijam omogočile lažje izpolnjevanje zahteve za podrejenost in s tem pospešitev reševanja.

(6) Doslej sprejeta nacionalna pravila se precej razlikujejo. Odsotnost usklajenih pravil Unije ustvarja negotovost tako za institucije izdajateljice kot za investitorje, čezmejnim institucijam pa lahko oteži uporabo instrumenta za reševanje s sredstvi upnikov. To utegne povzročiti tudi izkrivljanje konkurence na notranjem trgu, saj se lahko stroški, ki jih imajo institucije, zato da bi izpolnile zahtevo za podrejenost, in stroški investorjev pri nakupu dolžniških instrumentov, ki jih izdajo institucije, po Uniji precej razlikujejo.

(7) Evropski parlament je v svojem poročilu o bančni uniji Komisijo pozval, naj predstavi predloge za nadaljnje zmanjšanje pravnih tveganj v zvezi z zahtevki, temelječimi na načelu, da noben upnik ne sme biti na slabšem, Svet pa jo je v svojih sklepih z dne 17. junija 2016⁸ povabil, naj predstavi predlog o skupnem pristopu k vrstnemu redu upnikov bank, s katerim bi se izboljšala pravna varnost v primeru reševanja.

(8) Zato je treba odpraviti znatne ovire za delovanje notranjega trga in se izogniti izkrivljanju konkurence, ki nastaja zaradi odsotnosti usklajenih pravil Unije glede vrstnega reda upnikov bank, ter preprečiti pojav takih ovir in izkrivljanj v prihodnosti. Ustrezna pravna podlaga za to direktivo bi torej moral biti člen 114 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), kot se razlaga v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije.

⁸ Sklepi Sveta z dne 17. junija 2016 o načrtu za dokončanje bančne unije:
http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244642837_sl.pdf

(9) Da bi se čim bolj zmanjšali stroški zaradi izpolnjevanja zahteve za podrejenost in morebitni negativni učinki na stroške financiranja, bi morala ta direktiva državam članicam omogočiti, da po potrebi ohranijo obstoječi razred navadnega nezavarovanega nadrejenega dolga, saj imajo institucije z njegovim izdajanjem nižje stroške kot z izdajanjem katerih koli drugih podrejenih obveznosti. Ne glede na to bi bilo treba v tej direktivi zaradi izboljšanja rešljivosti institucij od držav članic zahtevati, da uvedejo nov razred „neprednostnega“ nadrejenega dolga, ki bi bil v primeru insolventnosti razvrščen nad kapitalskimi instrumenti in podrejenimi obveznostmi, ki niso instrumenti dodatnega temeljnega kapitala in dodatnega kapitala, vendar pod drugimi nadrejenimi obveznostmi. Brez poseganja v druge možnosti, ki jih v zvezi z izpolnjevanjem zahteve za podrejenost ponuja standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub, bi morale imeti institucije še naprej možnost, da izdajajo dolžniške instrumente iz razreda nadrejenega dolga in iz razreda „neprednostnega“ nadrejenega dolga, pri čemer bi bil samo slednji primeren za izpolnitev zahteve za podrejenost. To naj bi institucijam omogočilo, da za svoje financiranje ali iz katerih koli drugih operativnih razlogov uporabijo navadni nadrejeni dolg z nižjimi stroški, da pa za pridobitev financiranja ob izpolnjevanju zahteve za podrejenost izdajo dolžniški instrument iz novega razreda „neprednostnega“ nadrejenega dolga. Države bi morale imeti možnost, da uvedejo več razredov drugih navadnih nezavarovanih obveznosti, pri čemer morajo zagotoviti, da bodo za izpolnitev zahteve za podrejenost primerni samo dolžniški instrumenti iz razreda „neprednostnega“ nadrejenega dolga.

(10) Da bi države članice zagotovile, da novi razred „neprednostnih“ nadrejenih dolžniških instrumentov izpolnjuje merila primernosti, kot so opisana v standardu za skupno sposobnost pokrivanja izgub in določena v Direktivi 2014/59/EU, in s tem izboljšale pravno varnost, bi morale poskrbeti, da je prvotna pogodbeni zapadlost teh dolžniških instrumentov vsaj eno leto, da niso izvedeni finančni instrumenti in nimajo vgrajenih izvedenih finančnih instrumentov ter da je v zadevni pogodbeni dokumentaciji v zvezi z njihovim izdajanjem izrecno navedena njihova razvrstitev v okviru običajnega insolvenčnega postopka. Konkretno, dolžniški instrumenti samo zato, ker imajo spremenljivo obrestno mero, ki temelji na široko uporabljeni referenčni meri, kot je Euribor ali Libor, ne bi smeli šteti za dolžniške instrumente z vgrajenimi izvedenimi finančnimi instrumenti. Ta direktiva ne bi smela posegati v morebitno zahtevo v nacionalni zakonodaji, da se zaradi izpolnitve pogojev v zvezi z dolžniškimi instrumenti iz razreda „neprednostnega“ nadrejenega dolga, kot je določeno v tej direktivi, dolžniški instrumenti v register izdajateljevega podjetja vpišejo kot obveznosti.

(11) Države članice bi morale zaradi izboljšanja pravne varnosti investorjev v svojem nacionalnem insolvenčnem pravu zagotoviti, da imajo navadni nadrejeni dolžniški instrumenti in druge nezavarovane navadne nadrejene obveznosti, ki niso dolžniški instrumenti, prednost pred dolžniškimi instrumenti iz novega razreda „neprednostnega“ nadrejenega dolga. Zagotoviti bi morale tudi, da imajo dolžniški instrumenti iz novega razreda „neprednostnega“ nadrejenega dolga prednost pred kapitalskimi instrumenti in vsemi podrejenimi obveznostmi, ki niso instrumenti dodatnega temeljnega kapitala in dodatnega kapitala.

(12) Ker ciljev te direktive, tj. določitve usklajenih pravil glede razvrščanja nezavarovanih dolžniških instrumentov v primeru insolventnosti za namene okvira Unije za sanacijo in reševanje, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker se ti cilji zaradi obsega ukrepa lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe Evropske unije. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev. Ta direktiva zlasti ne bi smela posegati v druge možnosti, ki jih v zvezi z izpolnjevanjem zahteve za podrejenost ponuja standard za skupno sposobnost pokrivanja izgub.

(13) Primerno je, da se spremembe Direktive 2014/59/EU, določene v tej direktivi, uporabljajo za nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih na datum začetka uporabe te direktive ali pozneje. Vendar bi morale države članice zaradi pravne varnosti in čim večje ublažitve prehodnih stroškov zagotoviti, da razvrstitev vseh neporavnanih nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, ki so jih institucije izdale pred navedenim datumom, v primeru insolventnosti urejajo njihovi zakoni, sprejeti 31. decembra 2016. Glede na to, da bi utegnil biti cilj, tj. institucijam omogočiti, da izdajo podrejene obveznosti, obravnavan že v kakšnem nacionalnem pravu, sprejetem 31. decembra 2016, lahko imajo nekatere ali vse nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih pred datumom začetka uporabe te direktive, enako razvrstitev v primeru insolventnosti kot „neprednostni“ nadrejeni dolžniški instrumenti, izdani pod pogoji iz te direktive. Poleg tega lahko države članice po 31. decembru 2016 in pred datumom začetka veljavnosti te direktive zaradi izpolnjevanja v njej določenih pogojev prilagodijo svoje nacionalno pravo o razvrščanju nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, izdanih po datumu začetka uporabe tega prava, v okviru običajnega insolvenčnega postopka. V tem primeru bi morale biti s pravom držav članic, sprejetim 31. decembra 2016, še naprej urejene samo nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih pred datumom začetka uporabe tega novega nacionalnega prava.

(14) Ta direktiva državam članicam ne bi smela preprečiti, da določijo, da se ta direktiva uporablja tudi po tem, ko za subjekte izdajatelje – zlasti zaradi predaje kreditnih ali investicijskih dejavnosti tretji osebi – okvir Unije za reševanje ne velja več.

(15) Ta direktiva usklajuje razvrščanje nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, v okviru običajnih insolvenčnih postopkov in ne zajema razvrščanja vlog v primeru insolventnosti zunaj obstoječih veljavnih določb Direktive 2014/59/EU. Zato ta direktiva ne posega v nacionalno pravo držav članic o običajnih insolvenčnih postopkih, v katerem je zajeto razvrščanje vlog v primeru insolventnosti, ki ni usklajeno z Direktivo 2014/59/EU. Komisija do *[datum: tri leta po datumu začetka veljavnosti te direktive]* pregleda uporabo Direktive 2014/59/EU z vidika razvrščanja vlog v primeru insolventnosti in zlasti oceni potrebo po morebitnih nadaljnjih spremembah Direktive –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2014/59/EU

1. V členu 2(1) se točka 48 nadomesti z naslednjim:

„(48) ‚dolžniški instrumenti‘:

- (i) v točkah (g) in (j) člena 63(1) pomenijo obveznice in druge oblike prenosljivega dolga, instrumente, ki ustvarjajo ali potrjujejo dolg, ter instrumente, ki dajejo pravice za pridobitev dolžniških instrumentov, in
- (ii) v členu 108 pomenijo obveznice in druge oblike prenosljivega dolga in instrumente, ki ustvarjajo ali potrjujejo dolg.“

2. Člen 108 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 108

Vrstni red v primeru insolventnosti

1. Države članice zagotovijo, da se v skladu z nacionalnim pravom o običajnih insolvenčnih postopkih:

(a) naslednje obravnava enako, a prednostno glede na terjatve navadnih nezavarovanih upnikov:

(i) tisti del upravičenih vlog fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, ki presega raven kritja iz člena 6 Direktive 2014/49/EU;

(ii) vloge, ki bi bile upravičene vloge fizičnih oseb ter mikro, malih in srednjih podjetij, če ne bi bile vplačane pri podružnicah institucij s sedežem v Uniji, ki se nahajajo zunaj Unije;

(b) naslednje obravnava enako, a prednostno glede na obravnavo iz točke (a):

(i) krite vloge;

(ii) sistemi jamstva za vloge, ki prevzemajo pravice in obveznosti kritih vlagateljev v insolvenčnem postopku.

2. Države članice zagotovijo, da imajo za subjekte iz točk (a), (b), (c) in (d) člena 1(1) navadne nezavarovane terjatve v skladu z nacionalnim pravom o običajnih insolvenčnih postopkih prednost pred nezavarovanimi terjatvami, nastalimi zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo naslednje pogoje:
 - (a) njihova prvotna pogodbeni zapadlost je vsaj eno leto;
 - (b) niso izvedeni finančni instrumenti in teh nimajo vgrajenih ter
 - (c) v zadevni pogodbeni dokumentaciji v zvezi z izdajo in po potrebi v prospektu v zvezi z izdajo je izrecno navedena nižja razvrstitev v skladu s tem odstavkom.
3. Države članice zagotovijo, da imajo nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo pogoje iz točk (a), (b) in (c) odstavka 2, v skladu z nacionalnim pravom o običajnih insolvenčnih postopkih prednost pred terjatvami, nastalimi zaradi instrumentov iz točk od (a) do (d) člena 48(1).
4. Brez poseganja v odstavka 5 in 6 države članice zagotovijo, da se za razvrščanje nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, ki so jih subjekti iz točk (a), (b), (c) in (d) člena 1(1) izdali pred datumom začetka veljavnosti ukrepov, s katerimi je bila *[vstaviti naslov te direktive]* prenesena v nacionalno pravo, v okviru običajnega insolvenčnega postopka uporablja njihovo nacionalno pravo o običajnih insolvenčnih postopkih, kot je bilo sprejeto 31. decembra 2016.

5. Če je država članica po 31. decembru 2016 in pred datumom začetka veljavnosti *[vstaviti naslov te direktive]* sprejela nacionalni zakon o razvrščanju – v okviru običajnega insolvenčnega postopka – nezavarovanih terjatev, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, izdanih po datumu začetka uporabe tega nacionalnega zakona, se odstavek 4 ne uporablja za terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, izdanih po datumu začetka veljavnosti tega nacionalnega zakona, pri čemer velja naslednje:

(a) v skladu s tem nacionalnim zakonom imajo za subjekte iz točk (a), (b), (c) in (d) člena 1(1) navadne nezavarovane terjatve v okviru običajnih insolvenčnih postopkov prednost pred nezavarovanimi terjatvami, nastalimi zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo naslednje pogoje:

(i) njihova prvotna pogodbeni zapadlost je vsaj eno leto;

(ii) niso izvedeni finančni instrumenti in teh nimajo vgrajenih ter

(iii) v zadevni pogodbeni dokumentaciji v zvezi z izdajo in po potrebi v prospektu v zvezi z njo je izrecno navedena nižja razvrstitev v skladu s tem odstavkom;

(b) v skladu s tem nacionalnim zakonom imajo nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki izpolnjujejo pogoje iz točke (a) tega odstavka, v okviru običajnih insolvenčnih postopkov prednost pred terjatvami, nastalimi zaradi instrumentov iz točk od (a) do (d) člena 48(1).

Na datum začetka veljavnosti ukrepov, s katerimi je bila *[vstaviti naslov te direktive]* prenesena v nacionalno pravo, so nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov iz točke (b), enako obravnavane kot terjatve iz točk (a), (b) in (c) odstavka 2 in iz odstavka 3.

6. Države članice, ki so pred 31. decembrom 2016 sprejele nacionalni zakon o običajnih insolvenčnih postopkih, v skladu s katerim se nezavarovane terjatve, nastale zaradi dolžniških instrumentov, ki so jih izdali subjekti iz točk (a), (b), (c) in (d) člena 1(1), razdelijo v dva ali več različnih prednostnih vrstnih redov ali je prednostni vrstni red pri nezavarovanih terjativah, nastalih zaradi dolžniških instrumentov, v donosu do vseh drugih enako obravnavanih navadnih nezavarovanih terjatev spremenjen, lahko določijo, da so dolžniški instrumenti, ki imajo med navedenimi navadnimi nezavarovanimi terjatvami najmanj prednosti, obravnavani enako kot terjatve, ki izpolnjujejo pogoje iz točk (a), (b) in (c) odstavka 2 in iz odstavka 3.

Člen 2

Prenos

1. Države članice do *[18 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive]* uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice začnejo te predpise uporabljati, ko postanejo veljavni v nacionalnem pravu, kar pomeni najpozneje *[18 mesecev od datuma začetka veljavnosti te direktive]*.

2. Države članice se v predpisih iz odstavka 1 sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

- 2a. Odstavek 2 se ne uporablja, če so nacionalni predpisi držav članic, ki so začeli veljati pred datumom začetka veljavnosti te direktive, s slednjo že usklajeni. V tem primeru države članice o tem ustrezno obvestijo Komisijo.
3. Države članice sporočijo Komisiji in Evropskemu bančnemu organu besedilo temeljnih določb predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 2a

Pregled

Komisija do *[datum: tri leta po datumu začetka veljavnosti te direktive]* pregleda uporabo člena 108(1) Direktive 2014/59/EU. Komisija zlasti oceni potrebo po morebitnih nadaljnjih spremembah glede razvrščanja vlog v primeru insolventnosti. Komisija poročilo o pregledu predloži Evropskemu parlamentu in Svetu.

Člen 3
Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije.

Člen 4
Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Evropski parlament *Za Svet*

Predsednik

Predsednik
